

		Cirkev, spoločenstvo; služba blíznym; poníženie Ježiša (kenósis); Láskva k Bohu	82/2002
	<i>Súčasť seriálu</i>	<i>Tematický okruh</i>	<i>Poradové číslo</i>
VTELENIE A SLUŽBA BOHU			Okt. 2002

Ježišov Kríž, fakt, že Ježiš berie na seba naše hriechy – to všetko nám dalo možnosť nielen sa nechať Božou Láskou vyprovokovať k našej láske, ale dalo nám to možnosť túto lásku aj konkrétne Bohu prejavíť! Boh, ktorému nemôžeme nič dať ani nijako poslúžiť, sa v Ježišovi stal zraniteľným, stal sa niekým, komu môžeme dokonca prejavíť súcit a milosrdenstvo!

Nie je to ale zďaleka jediný prejav zraniteľnosti, ktorý Ježiš voči nám urobil a ktorý umožňuje, aby sme naozaj mohli Ježiša milovať úplne konkrétne a hmatateľne. **Základom všetkého je VTELENIE.**

Slovo „vtelenie“ v nás možno vyvoláva predstavu Boha, ktorý nejako vezme na seba telo, chodí a koná v ňom a potom ho zase „vzlečie“ a odíde späť do Neba. Omyl. Boží Syn sa človekom naozaj *stal!* To znamená okrem iného aj to, že ostáva človekom naveky! Ježiš prijal telo, ktoré je vzkriesené tak, ako telo hociktorého z nás. A prijal rovnako dušu, ktorá nezaniká, ale je rovnako nesmrteľná, ako moja, či tvoja! Ježiš sa stal človekom, ktorému je ako človekovi súdené a určené jestvovať naveky – a preto Ježiš ostáva človekom naveky! Ježiš nie je Boh, ktorý sa „prestrojil“ za človeka a takto ako Boh chvíľu chodil po Zemi a potom sa vrátil domov. **Ježiš sa skutočne stal človekom a to so všetkými dôsledkami!**

Viete si predstaviť, čo to pre Ježiša muselo znamenať? Predstavte si, že od vás by niekto chcel, aby ste sa kvôli záchrane nejakého mraveniska stali mravcami! Zrazu by ste zostúpili na úroveň mravca, ktorý nedokáže myslieť, cítiť, ktorý pozná len pár inštinktov, ako jesť, piť, nosiť potravu a hľbiť chodby... nedokázali by ste vnímať svet, chápať veci okolo seba, nič... Nie je to desivá predstava? Kolíki sa v duchu desíme toho, že by sme mohli psychicky ochoreieť a stratiť schopnosť zdravo myslieť; alebo že by sme ochoreli na Alzheimerovú chorobu a stratili schopnosť pamätať si veci a udalosti okolo nás a tým aj stratili možnosť chápať a poznávať svet a ľudí okolo nás! Stať sa mravcom by bolo ešte podstatne desivejšia predstava!

A čo je to oproti tomu, čo na seba zobral Ježiš! Nekonečný Boh – a odteraz iba maličký človečik. Predtým vševediaci, teraz nedokáže odhadnúť ani len to, aké bude zajtra počasie! Predtým všemohúci Pán pánov a Kráľ kráľov – ale teraz musí utekať ešte aj pred tými pár vojakmi Augustovho lokaja, kráľa Herodesa! Predtým Syn, ktorý hľadel na slávu svojho Otca – odteraz človek, pre ktorého je Boh nepochopiteľný a neobsiadnuteľný a preto neviditeľný... Dokonca ak chcel niekedy použiť svoju Božiu moc, ktorá mu je vlastná, musel o ňu vo viere poprosiť svojho Otca v Nebi – tak, ako to robí každý jeden z nás, keď sa modlíme! (porov. Jn 11,41n) Ježiš „spadol“ z nazerania na Boha do sveta viery, z nekonečnej inteligencie na priemernú ľudskú, stratil v podstate všetky Božské schopnosti, pretože človekovi sú cudzie. Nie nadarmo Pavol výstižne vraví: „⁶ On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ⁷ ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu...“ (Flp 2,6n). Slovo „zriekol sa“ znie v gréčtine *ekenósen* a znamená niečo úplne vyprázdniť, niečo úplne zničiť, zmaríť... **Ježiš sa v tomto**

okamihu vtelenia musel cítiť ako človek, ktorému zrazu vyoperujú z hlavy rozum, pamäť, inteligenciu – a ostane len strašlivé, dunivé prázdno...

O to viac, že Ježiš nespadol z neba dokonca ani aspoň ako nejaký múdry a inteligentný človek. Ježiš sa narodil ako bábätko! Ako dieťa, ktoré nevie ani len hovoriť, nevie chodiť, ktoré len ťažko rozoznáva predmety a dokonca nevie ovládnuť ani takú jednoduchú vec, ako je cikanie a kakanie... Keby dnes niekto od nás chcel, aby sme sa vrátili do tejto situácie práve narodeného dieťaťa, s hrôzou by sme odmietli. Aký úžasný skok dole to musel byť pre Ježiša...?

Toto Ježišovo úplné vyprázdnenie sa ale otvorilo Márii a Jozefovi niečo netušené: zrazu mohli nosiť v náručí Boha, kŕmiť Ho, prebaľovať, mohli mu kúpiť hračku, mohli ho chrániť a brániť... skutočného BOHA! Nielen robiť to niekomu a cez neho „akoby Bohu“ – ale všetko toto preukazovať priamo a bezprostredne Bohu samotnému! Bohu, ktorý to potreboval a ktorý bol na nich odkázaný!!! Ešte raz si to domyslíme: Oni naozaj prebaľovali BOHA! Prali plienky po BOHU! Dávali piť mliečko BOHU! A tento BOH bol na nich odkázaný, bez nich by tento BOH zomrel od hladu, od zimy, roztrhal by Ho obyčajný pes, či pár potkanov!

Tajomstvo Božej zraniteľnosti! Otvorené faktom vtelenia, v ktorom sa Boh stal telom, čiže stal sa hmatateľný, doslova fyzický, stal sa jednoducho a proste obyčajným, zraniteľným a často bezmocným človekom!

Toto tajomstvo nebolo privilegiom Márie a Jozefa, alebo neskôr pár ľudí, čo Ježiša obklopovali.

Ježišovo vtelenie pokračuje. Ježiš je dnes reálne prítomný v spoločenstve veriacich, čiže v Cirkvi. Teraz ale nemyslíme na Cirkev ako nejakú inštitúciu. Iste, Ježiš je prítomný v Cirkvi ako v celku – **ale je rovnako úplne a celý prítomný v živote každého jedného človeka.** Keď Ježiš prvý raz oslovuje Pavla vraví: „*Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?*“⁵ On povedal: „*Kto si, Pane?*“ A ten: „*Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ.*“⁶ (Sk 9,4n). Nevraví: „*Šavol to ako keby si mňa prenasledoval,*“ ale vraví: „*Mňa prenasleduješ!*“. Pavol stretáva živého Boha. Stretáva Ho v podobe obyčajných ľudí, ktorý prenasleduje, ktorých zatvára do väzenia, ktorých vydáva na smrť! Pavol skutočne prenasleduje, väzní a zabíja BOHA! Presne podľa slov Ježiša: „*Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.*“ (Mt 25,40). Nie: „*Akoby mne,*“ ale „*MNE!*“

Jozef a Mária nevideli svojimi očami BOHA – ale bábätko. Vierou ale spoznali, že je to BOH a táto Jeho slabá a zraniteľná podoba im dala možnosť prejavíť mu konkrétne a hmatateľne svoju lásku. Pavol tiež očami nevidel BOHA – videl obyčajných ľudí, ktorých dokonca nenávidel a prenasledoval. Až kým mu BOH v podobe týchto ľudí nepodal ruku a nepovedal: „*Ja som Ježiš!*“

My sme dnes rovnako obklopení Ježišom Kristom. Kam sa pozrieme, všade tam je okolo nás Ježiš, Ježiš vtelený a „vyprázdnený“. Ježiš ako dieťa, ktoré nevie nič, iba plakať

a kopať nožičkami. Ježiš – chlapec, ktorý chodí kradnúť jablká, pretože mu nikto nepomohol spoznať, aké zlo to je. Ježiš – školáčik, ktorý potrebuje, aby sme Ho naučili, že tam „hore“ na Nebičku je Jeho Otecko! Ježiš, ktorý sa pripravuje na birmovku a potrebuje niekoho, kto by Ho naučil prijať svojho vlastného Ducha! Ježiš, ktorý je zradený okolím a možno si práve pichá dávku heroínu, alebo sa aspoň ide vybláznit' na diskotéku s hojnosťou pitiva! Ježiš – bezdomovec. Ježiš – zločinec vo väzení. Ježiš – sused. Ježiš – kolega v robote. **Ježiš... Ježiš... všade samý Ježiš. Zraniteľný, vyprázdnený, Ježiš vtelený. Skutočný a reálny! BOH!**

Kam vlastne chodíme hľadať Boha? Do kostola? K svätostánku? Myslíte si, že tam je reálnejšie prítomný, než vo vašom susedovi odvedľa??? O istom svätcovi sa vie, že celé dni pracoval v nemocnici a staral sa o chorých. A keď zvon zvolával na sv. omšu do kostola, odchádzal so slovami: „Prepáč, Ježišu, musím teraz od Teba na chvíľku odísť, ale hneď po omši sa k Tebe vrátim!“ Netvrdím tým, že Boh nie je reálne prítomný v Eucharistii. Je tam – ale táto Jeho prítomnosť je tu na to, aby ukazovala k tej, ktorú môžeme nazvať „konečnou“ a „cieľovou“ – a tou je živý Kristus v živých telách živých ľudí okolo nás! **Keď Ježiš ustanovil Eucharistiu, povedal úžasné slová, ktoré nakoniec denne počúvame v omši: „toto robte na moju pamiatku!!!“** Na pamiatku!!! **Robte to preto, aby ste si na mňa spomenuli!** Eucharistia je pripomienkou živého Ježiša! Chápeme to? Keď ideme do kostola a prijímame tam Eucharistiu, ktorú spoločne slávime, je to preto, aby sa nám pripomenul Ježiš: Ježiš–sused, Ježiš–host', Ježiš–kolega v práci, Ježiš–bezdomovec pod mostom, Ježiš–väzeň v Leopoldove, Ježiš–grázelský, ktorý zase rozbil telefónnu búdku, Ježiš–... Ježiš nám nedaroval Eucharistiu, ani modlitbu, ani sviatosti, ani liturgiu nato, aby sme sa do toho ponorili a zotrvali v tom! **Daroval nám to nato, aby sme po slávení – „v sile toho pokrmu“ – vyšli von a s láskou si na hrud' privinuli živého Krista! Aby sme sa na Neho rozpomenu!** Aby sme prišli – čo ja viem – možno k tomu grázlovi, ktorý nás včera dobre vytočil a ktorého sme vyhodili preč, alebo k tomu anonymnému človekovi, ktorého sme si dnes ani nevšimli, objali ho a povedali: „Ježišu, už som si na Teba spomenul! Už Ťa poznávam! Si to TY! Poď, vymyjem Ti rany! Navštív môj dom!“

Ježiš sa stal slabým a zraniteľným človekom, aby nám dal reálnu možnosť milovať Ho. V tretej epizóde seriálu *Krížová výprava* jedna z hlavných hrdinov hovorí o svojej túžbe niekomu uveriť. A na otázku, čo to v praxi znamená, odpovedá: „*To, že zomrieme!*“ Obávam sa, že Ježiš dopadol práve takto: **prišiel medzi nás, kresťanov, ktorí sa tak strašne hrdíme tým, ako Ho strašne milujeme, v podobe človeka, ktorý túto našu lásku naozaj a konkrétne potrebuje. Veril nám – a výsledkom je, že Ho spravidla pádne „odsúdime“, ohrnieme nad Ním nos a potom Ho necháme (keby to záležalo len od nás) zdochnúť na ulici...**

Pre tých, ktorí dokážu Ježiša rozpoznať, je to ale vskutku Dar, ktorého veľkosť nedokážeme vyjadriť v žiadnych merítkach. Ten, od ktorého máme všetko, BOH k nám prichádza v podobe, v ktorej je odkázaný na našu pomoc. V podobe, v ktorej naozaj a skutočne potrebuje našu pomoc! Je tu BOH, ktorého sa môžeme dotýkať svojimi rukami rovnako reálne a skutočne, ako sa Ho dotýkala Mária, Jozef, ako sa Ho dotkol Tomáš... BOH, ktorého môžeme milovať opravdivou láskou, v ktorej je všetko: oslava, chvála, súcít, milosrdenstvo, služba... všetko! Dar darov!

Ježiš kedysi dávno povedal slová: „⁴⁴ *Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi.*“ (Mt 13,44). Mnohí chodia cez toto pole denne do kostola a poklad ešte nikdy nenašli. Volajú k Ježišovi, kričia k Nemu – a On je zatiaľ celkom blízko. Niektorí Ho ale už objavili – a naozaj išli a rozдали všetko, však, Matka Theresa, svätý František, brat Romero...?

Našli sme?

Praktické úlohy:

1. *Použime to ako lúčavku kráľovskú, ktorá preverí našu lásku k Bohu. Ak naozaj milujeme Boha – potom si Ho na srdce s láskou privinieme v akejkoľvek podobe. Aj v podobe zapáchajúceho alkoholika, drzého chuligána, zločinca... Ak ale uprednostňujeme „čisté“ miesta stretnutia s Bohom (adorácia s patričnou atmosférou a spevom, omša s dobrou kázňou,...) pred tými „špinavými“ vo väzniciach, v nemocniciach, azylových domoch... – potom nemilujeme Boha, ale len a len seba a všetko robíme len preto a len to, čo NÁS uspokojí a poteší. Potom sme sa ešte kresťanmi nestali!*
2. *V akom stave je teda naše kresťanstvo?*
3. *Čo konkrétne urobíme?*